

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED TRI-WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St. Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ЯК СУДИТЬ ПРОЛЕТАРСЬКИЙ СУД ПЕТЛЮРІВЩИНУ.

Ми всі вже знаємо, що зараз в Харкові судять провідників петлюрівської змовницької організації "СВУ". Багато українських робітників і фермерів пильно читають хід розправи, що ми її подаємо в "Укр. Роб. Вістях". Працюючи пильно слідять за тим, як питають оскаржуючи, а як відповідають обвинувачувани, щоб довідатися за що саме їх судять і як їх судять. З ходу розправи бачимо, що в Харкові судять не одиниць, але цілу продажно петлюрівщину. Ми знаємо, що українське робітництво й фермерство дуже цікавиться процесом цієї змовницької організації, ми бачимо, який попит є за "Укр. Роб. Вістями", як одинокою газетою в Канаді, що подає повний перегад процесу. І хто його почав читати, той вже не пропустить ні одного числа газети. А читають не тільки прихильники, але й вороги. Ну, й на здоров'ячко їм, нехай читають, Та на одну річ хотіли-б ми звернути увагу читачів: чи змітали вони різницю між пролетарським процесом над петлюрівцями, а процесом, ось хоч би польської шляхти над комуністами, чи українськими робітниками й селянами, які так часто відбуваються в Західній Україні? Може дехто замітив, але, ми певні, багато читачів забувають над чим застановитися і із самого ходу розправи зробити власне заключення. То ж на що тому ми тут хочемо звернути пару уваг.

Перше. — Суд над петлюрівськими змовниками відбувається не в звичайному судовому будинку, але в найбільшому театрі — Оперному Театрі Харкова. Чому? Тому, щоб не тільки дати змогу тисячам робітників бути на тому суді присутними і наочно бачити як і за що судять тих змовників, але також і тому: що хід розправи — всі запитання й відповіді просто з саві йдуть з театру по радіо по цілій Україні. Значить: пролетарський суд — є справді суд народний, який можна слухати всі.

Друге. — Від першого дня до саві суду уведено всіх обвинувачених. Пролетарський суд не відокремлює, не вводить по одному обвинуваченому на допит так, щоб один обвинувачений не чув, що Другий говорить, щоб котрогось переловити на якомусь слові. Ні, радянський суд привів всіх і випитує кожного, щоб всі чули, як обвинувачені, так і свідки. Мало того: радянський суд дозволяє самим обвинуваченим ставити запитання один другому. Значить і тут нічого не заховається й не завивається в папірці.

Однією, що радянський суд не дозволив розбирати публично — це зв'язок польського консульства із тою змовницькою організацією. Цю справу розбирали, при закритих дверях. Але й це не тому, що цього хотіла радянська влада, а тому що в міжнародних стосунках з капіталістичними державами вона вимушена притримуватися цих буржуазних міжнародних прав.

Третє. — Ніяких кпин, ніяких погроз, ніяких лайливих слів нема в радянському суді. Коли читаєш цілий хід розправи, то вона скорше виглядає на дискусію між представниками двох клас. Не хоче, наприклад, Ефремов сам оповідати, а бажає, щоб йому ставили запитання — суд і прокуратура з цим погоджуються і ставлять Ефремову запитання.

Ніковський, наприклад, зразу починає сам оповідати цілу га небу історію петлюрівщини, суд вислухує, і аж по закінченні ставить запитання.

А Чехівський, наприклад, бажає оповісти перед судом ціле своє життя від дитинства, навіть те, як батько його виховував — суд, прокуратура, громадські обвинувачі, оборона — всі терпеливо цілих шість годин вислухують Чехівського. Пару разів голова суду т. Приходько звертався до Чехівського, щоб він скоротив промову і тримався більше теми, але Чехівський бажав все оповісти, як він каже "про свою революційну і контр-революційну роботу", і йому дають повну спомогу.

В часі допиту Ефремов звертається до голови суду з проською, щоб перервати допит, бо він чується втомленим. Суд перериває розправу. Те саме й з Павлушковим.

Розуміється, з цього не треба виносити враження, що пролетарський суд буде "милостивий і довготерпеливий". Радянська влада багато разів прощала цим "культурним" та авторитарно-отаманським добродіям. Тепер не простить.

Однак судить вона їх справжнім народним судом і перед лицем цілого народу. Але той народ, що судить — належить до працюючої класи, й судить він свого класового ворога. А вже, що найзамітніше кидається в очі, то те, що до цього часу ані один з обвинувачених не обстоює своїх поглядів, ні один з них не обороняє своєї минулої діяльності, не виправдує її. Кожний засуджує петлюрівщину, автокефалію і свою в ній діяльність. Кожний визнає правильність радянської політики, кожний каже, що він помилявся, а зараз, бажав би тільки одного: щоб дати йому можливість працювати на користь працюючим виправдати свої провини перед ними. З цього видно, оскільки провідники петлюрівської змовницької організації готові надати голову за свої ідеї.

Ні, вони й на це не здатні. Або, як каже Ніковський: петлюрівські генерали вміли танцювати, але не вміли воювати.

ДУРИСВІТАМ НА РОЗУМ.

В останньому числі "Укр. Голосу" стоїть великий наголовок на цілу першу сторону: "Хочемо незалежної України" — каже Ефремов".

Так ніби мав сказати Ефремов на суді в Харкові. Розуміється, "Укр. Голос" там не був і цього не чув. З більшовицьких газет він такого не передрукував, бо там такого нема, а, подруге — "Укр. Голос" не вірить більшовикам, хоч вони й правду пишуть. Зате "Укр. Голос" вірить фашистам, хоч вони й брехню пишуть. Тому "Укр. Голос" повірив львівсько-ундівським газетам: "Новому Часові" і "Ділу". Він повірив їм, що Ефремов, на запитання голови суду, "відповів твердим, виразним голосом": — Хочемо незалежної України.

Бо "Укр. Голос" хоче в це вірити, хоч це цілковита брехня. Дали "Укр. Голос" за тими ж ундівськими газетами подає: "Ефремов п'ять разів просив, щоб перервали переслухання, бо він перемучений цілоденними відповідями на питання. Суд відмовив його просьбі".

Коли це появилось в "Новому Часі" з 17 березня, 19 березня Любченко, маючи вже в суді цю фашистську газету в руках, поставив підсудним Павлушкову й Ефремову на що тому кілька запитань. А що черга до поміщення цього в нашій газеті прийде пізніше, то ми уривок з цієї розправи подаємо на цему місці дослівно. Ми віримо, що Павлушков і Ефремов самі краще відповідять "Укр. Голосові" і його фашистським приятелям з "Нового Часу" й "Діла".

Ось вам уривок з розправи з 19 березня:

Тов. ЛЮБЧЕНКО, нагадуючи підсудному Павлушкову попередні його слова, каже: — "Я хочу поставити вам одне запитання в зв'язку з тим, як доходить до читачів те, що тут робиться. Ви вчора клопоталися перед судом, щоб зробити перерву черги, що ви втомлені й не можете без перерви продовжувати свої свідчення?"

ПАВЛУШКОВ: — Так. Я просив суд і суд задовольнив моє прохання. Тов. ЛЮБЧЕНКО (звертаючись до підсудного Ефремова): — Підсудний Ефремов, чи був на процесі який випадок — у мене в руках газета "Новий Час", що виходить у Львові, від 17 березня, де великими літерами надруковано, що "професор Ефремов п'ять разів просив, щоб перервали переслухання справи, бо він перемучений цілоденними відповідями на запитання, та суд відмовив його прохання?"

ЕФРЕМОВ: — ЩОГО НЕ БУЛО. НАВПАКИ, КОЛИ Я БУВ СТОМЛЕНИЙ, СУД ЗАДОВОЛЬНИВ МОЄ ПРОХАННЯ.

Професор ГРОДЗИНСЬКИЙ (оборонче): — Яка дата газети?

Тов. ЛЮБЧЕНКО: — 17 березня 1930 року.

Проф. ГРОДЗИНСЬКИЙ: — Яке послілля. (Сміх у саві).

Тов. ЛЮБЧЕНКО: — Інформація очевидно складена до початку процесу, друкується тепер. Чи відповідали ви, підсудний Ефремов, на запитання голови суду так, як тут сказано: "Професор Ефремов відповів твердим, виразним голосом — Хочемо незалежної України?"

ЕФРЕМОВ: — Ні, Я ТАК НЕ ВІДПОВІДАВ. (Сміх. Сміється й підсудний Ефремов).

Тов. ЛЮБЧЕНКО: — Масльки я пригадую, прошу або поправити, або погодитися, — ми після довгого допиту дійшли до того, що ви так заявили, що ваша робота, лозунг речей, привела не до незалежної України, а до поневолення України. Саме так відповідали ви й асудим свою діяльність?

ЕФРЕМОВ: — ТАК, Я ЦЕ СТВЕРДЖУЮ.

Тов. ЛЮБЧЕНКО: — Коли вас допитували прокуратура й громадське обвинувачення, чи розповідали ви, що одержав листа від Чикаленка, що цього листа ви читали на засіданні "СВУ"? Я прочитав вам другу газету, "Діло", що виходить у Львові, ви її знаєте. Тов. Любченко оголошує з львівського "Діла" від 15 березня 1930 року листа й Варшави українського емігранта Чикаленка, в якому він говорить, що вичитав у номері 56 московських "Известий" з 26-го лютого цього року про акт винувачення проти "СВУ". У листі Чикаленка пише: "Вважаю за свій обов'язок ствердити, що жадних листів до академіка Ефремова у 1926 році не писав. Єдиний і останній лист, якого я надіслав до академіка Ефремова з-за кордону, був висланий у 1922-му році. В листі тому не торкався ніяких політичних справ і запитував його єдино про долю моїх археологічних збудовків, залишених в Академії Наук у Києві. Заряблю, що ви останнім числом підтвердили підписного перед судом того дня, в якому я зараз живу". (Сміх у саві).

Тов. ЛЮБЧЕНКО запитує Ефремова, чи стверджує він, що одержав листа Чикаленка?

ЕФРЕМОВ: — Я СТВЕРДЖУЮ, ЩО ОДЕРЖАВ ЛИСТА ВІД ЧИКАЛЕНКА 1926 РОКУ.

Тов. ЛЮБЧЕНКО: — Чи читали його на засіданні "СВУ"?

ЕФРЕМОВ: — Так.

Тов. ЛЮБЧЕНКО: — Таким чином, це "спростовання" Чикаленка не відповідає дійсності?

ЕФРЕМОВ: — Так.

Отже нехай тепер Рипіндзя сусівська подлюбується на своїх фашистських брехунів і на себе саму, як на їх підбрехачку.

СВЯТКУЙТЕ МІЖНАРОДНЄ РОБІТНИЧЕ СВЯТО -- ПЕРШЕ ТРАВНЯ!

До всіх відділів ТУРФДім і його секцій.

Товариші й Товаришці! Зближається між нами і родне пролетарське свято — 1-ше травня. Уже 41-й раз святкуватиме міжнародне революційне робітниче свято, яке є мобілізація та підрахунок своїх сил і підготовки їх до боротьби за визвіл з капіталістичного гнету. Передає революційне робітничтво Канади також святкуватиме цей день під лозунгом класової боротьби: за зміцнення своїх революційних сил в організованих силах, до боротьби проти визиску, проти економічної кризи, проти раціоналізації капіталістичної індустрії, системи сиділа, проти безробіття, проти нової світової війни, а в обороні Радянського Союзу.

Українське робітничтво й фермерство Канади, а організоване у свої політичні, економічні, культурно-освітні та заповомогові організації в першу чергу — стане в той день разом з лави передових трудящих мас цієї країни й разом з ними демонструватиме свою силу й свідомість під першотравневими революційними кличами.

За ЦВК ТУРФДім М. Шатувський, секр.

ЗНАЧИННЯ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ КОМПЕТИЦІЇ ДЛЯ РЕВОЛЮЦІЙНИХ РОБІТНИКІВ.

Не досить є коли революційний робітник і комуніст сповняє свої обов'язки в чисто формальний і механічний спосіб. Комуніст мусить сповняти свої обов'язки в революційній русі в душі революційного ентузіазму, який, само собою розуміється, має за свою основу, ясне знання Марксизм-Ленінізму.

Соціалістична компетіція в Радянським Союзі.

Соціалістична компетіція в Радянським Союзі є виразом революційного ентузіазму радянських робітників для великої справи будування соціалістичного ладу. В товариській душі в своїм історичним завданні робітники Радянського Союзу визивають один одного, щоб перевищити формальні плани, які є основою у великому будівництві, яке відбувається зараз перед нашими очима в Радянським Союзі. Підвальною величезної будівлі сили в Радянським Союзі є сила і міць робітничої класи. Але характеристичним явищем життя радянських робітників є високий революційний ентузіазм, невичерпана ентузіастична енергія робітників. Цей великий ентузіазм поборов всякий прояв песимізму або браку віри в силу робітників і переміг труднощі, які здавалися непоборимими.

Як нам вчитися з їхнього прикладу.

Ми, революційні робітники в Канаді, мусимо вчитися з великого прикладу наших братів в Радянським Союзі. Ми мусимо навчитися завести в нашу працю той самий дух революційного ентузіазму. Наша революційна партія в Канаді має зараз більш можливості, як будьколи передтим, розвинути в дійсну масову партію. Ми маємо перед собою величезні завдання. І ми не можемо йти далі у виконанні наших обов'язків в спосіб механічний, безентузіастичний. Ми мусимо виробити в собі той самий дух революційного ентузіазму, який характеризує роботу пролетаріату в Радянським Союзі.

Соціалістична компетіція для нас.

Ми мусимо завести в своїй партійній роботі методи соціалістичної компетіції. Ми мусимо взятися до нашого обов'язку і поставити перед собою серйозні цілі в душі соціалістичної компетіції між діятелями і містами нашої партії. В цей спосіб зможемо ми виразити ентузіазм революційних робітників Канади і досягти пораз то нові і більш успіхи в будуванні революційної партії канадського пролетаріату і в будуванні революційної преси.

Чому для комуністичної партії є потрібна зараз кампанія рекрутування.

Денний обов'язком революційної, комуністичної роботи є перекоувати свого товариша про правду комунізму і про потребу комуністичної партії і постійно віддавати спробам приєднування нових рекрутів в ряди робітничої партії. Робота рекрутування не провадиться через штучні кампанії, бо вона є регулярним щоденним завданням партії.

Коли є потрібна кампанія рекрутування.

Кампанія рекрутування до комуністичної партії має спеціальне політичне значення. Це є правдиве з огляду на самий характер рекрутування в ряди

РІЖНІ ВІСТІ.

З ЧЕСЬКОЇ ШКІЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ.

В селі Білахах, іршавського округу, яке має 7,000 мешканців, оснували чехи перед трьома роками чеську горожанську школу для десятиох школярів, при чому ні один з них не був чехом. Сьогодні в дій школі є в першій класі 52 учнів, між ними ні одного чеха, в 2-гій класі 29 учнів, між ними два чехи, в 3-ій класі 9 учнів, між ними ні одного чеха.

В селі Ракошній, мукачівського округу засновано минулого року чеську народну школу, яку до якої зголосилося 8 учнів, між якими нема ні одного чеха.

В селі Дубино, іршавського округу, відкрито недавно чеську народну школу, до якої зголосилося 6 учнів, між ними нема ні одного чеха.

В Севльшій закінчується будівля народної чеської школи, яку в травні мають докінчити. Натомість в селі Імстичів, іршавського округу, були дві школи українські. Тепер чеська влада замкнула обі школи, поклянувшись, мовляв, що будинок невідповідний. 400 дітей в шкільному віці росте неспівнесними.

ЩЕ ОДНА ЗАБОРОНА.

Чеські наїзники на Закарпатті, лякаючись зросту української національної свідомости серед мас, забороняють присилати на Закарпаття радянські і робітничі часописи. Заборонено до тепер доставляти "Радянське Село" харківські "Вісті" і другі радянські газети, "Українські Школьні Вісті", а останнім часами заборонено берлінський тижневик "Українська Газета", помію того, що та газета майже зовсім не займалася чехословацьким питанням.

ПОВСТАННЯ У ФРАНЦУЗЬКІХ КОЛЬОНІАХ.

В Індокитаї тривають заворушення.

Газети повідомляють, що на пограниччя французького Китаю дійшло в останньому часі до нових, комуністичних заворушень. Збунтоване тамошнє населення повалило дотеперішній уряд ген. Юстина в місті Люнг-Чон і проголосив на його місце пограниччя більшовицький режим. Французького консула Кдета в Люнг-Чон арештовано й виставлено до границі Індокитаю. Одначасно з ним вислали також і двох англійських місіонарів до границі.

АМАУЛА ВЕРТАЄ ДО АФГАНІСТАНУ.

З Константинополя повідомляють, що бувший король Афганістану Аманула, якого на днях король Надір закликав до повороту до вітчизни, вийшов до Ангору, щобі зложити візити Кемалеві Паші. Король Надір є поважно хорий і носиться з пляном передати в руки Аманула владу в Афганістані.

БУДІВНИЦТВО ДНІПРЯНСЬКОГО КОМБІНАТУ.

Головний інженер Дніпрозавбуду Роттер подав до відом. РАТАУ, що приступлено до спорудження промкомбінату на майдані "А". До складу комбінату ввійдуть алюмінієвий завод, продуктивністю на 15,000 тон на рік, завод ферросплавів на 270,000 тон на рік, електрокриш на 290,000 тон, металургійні, коксові та група хемічних заводів. Для того, щоб закласти фундамент тільки для одного фундаментального цеху заводу електрокриш треба витратити 10,000,000 кубометрів землі.

Тепер вже будуть призначені на 40,000 робітників, що працюватимуть на заводі.

Стихарт Сміт.